

Народна творчість

Казки про тварин

Випуск 1

Рукавичка

Ішов дід лісом, а за ним бігла собачка, та й загубив дід рукавичку.

От біжить мишка, улізла в ту рукавичку та й каже:

— Тут я буду жити!

Коли це жабка плигає та й питає:

— А хто-хто в цій рукавичці?

— Мишка-шкряботушка. А ти хто?

— Жабка-скрекотушка. Пусти й мене!

От уже їх двоє. Коли біжить зайчик. Прибіг до рукавички та й питає:

— А хто-хто в цій рукавичці?

— Мишка-шкряботушка, жабка-скрекотушка.

А ти хто?

— А я зайчик-побігайчик. Пустіть і мене!

— Іди!

От уже їх троє.

Коли це біжить лисичка — та до рукавички:

— А хто-хто в цій рукавичці живе?

— Мишка-шкряботушка, жабка-скрекотушка

та зайчик-побігайчик. А ти хто?

— Та я лисичка-сестричка. Пустіть і мене!

— Та йди!

Ото вже їх четверо сидить. Аж суне вовчик — та й собі до рукавички, питається:

— А хто-хто в цій рукавичці живе?

— Мишка-шкряботушка, жабка-скрекотушка, зайчик-побігайчик та лисичка-сестричка. А ти хто?

— Та я вовчик-братик. Пустіть і мене!

— Та вже йди!

Уліз і той. Уже їх п'ятеро.

Де не взявся — біжить кабан.

— Хро-хро-хро! А хто-хто в цій рукавичці живе?

— Мишка-шкряботушка, жабка-скрекотушка, зайчик-побігайчик, лисичка-сестричка та вовчик-братик. А ти хто?

— Хро-хро-хро! А я кабан-іклан. Пустіть і мене!

— Оце лихо! Хто не набреде — та все в рукавичку! Куди ж ти тут улізеши?

— Та вже влізу, — пустіть!

— Та що вже з тобою робити, — йди!

Уліз і той. Уже їх шестеро, уже так їм тісно, що й нікуди. Коли це тріщать кущі, вилазить ведмідь — та й собі до рукавички, реве й питається:

— А хто-хто в цій рукавичці живе?

— Мишка-шкряботушка, жабка-скрекотушка,

зайчик-побігайчик, лисичка-сестричка,
вовчик-братик та кабан-іклан. А ти хто?

— Гу-гу-гу! Як вас багато! А я
ведмідь-набрідь. Пустіть і мене!

— Куди ми тебе пустимо, коли й так тісно?

— Та якось будемо.

— Та вже йди, тільки скраєчку! Уліз і
ведмідь, — семеро стало.

Та так вже тісно, що рукавичка ось-ось
розірветься.

Коли це дід оглядівся, — нема рукавички. Він
тоді назад — шукати її, а собачка попереду побігла.
Бігла-бігла, бачить — лежить рукавичка і
ворушиться. Собачка тоді: «Гав-гав-гав!»

Вони як злякаються, як вирвуться з
рукавички, — так усі й порозбігалися лісом.

Прийшов дід та й забрав рукавичку.

Совині діти

(українська народна казка)

Сонце вже заходило. Всі денні птиці
вертались до своїх гнізд після цілоденної тяжкої
праці і укладалися спати, а пані Сова тільки що
прокинулась від сну. Розправила крила, обдивилася
навкруги, чи нема часом якого потайного ворога,
що чигає на її добро. Наказала дітям, щоб сиділи

тихо в гнізді і не рипались, а сама полетіла на роздобутки. Думка така, щоб спіймати на вечерю яку дурноголову мишу, підстрелену перепеличку або пришелепуватого горобця, що запізнився до гнізда, дзюбаючи соняшник, кого вже доля не пошле, бо ще дурні не перевелися і на її вік їх вистачить.

Прилітає із здобиччю... аж немає дітей її в гнізді.

— Ой гвалт! Рятуйте, птиці добрі!.. Калавур! Сталось нечуване лиходійство, від якого світ повинен занепасти!.. Пропала краса і надія всього совиного роду!.. Хто чув, хто бачив того ворога лютого, що повитягував з гнізда моїх малих хорошунчиків?

— Я бачила, — каже ворона, оближуючись, — як чорний кіт ніс двоє поганих окатих вилупків, — то, може, були твої?

— Ні, ні, — відказує сова, — мої то були самі щонайкращі в цілому світі.

— Я чула, — каже ворона, — що й горобчиха говорила те ж саме сьогодні, як ти спіймала її горобеня!

Ворона та рак

(українська народна казка)

Якось-то виліз на землю рак із своєї печери, а ворона поблизу стрибала, побачила та й ухопила його.

Вхопила, держить у дзьобові міцно та й думає, як би то за нього краще взятися, щоб із'їсти.

Бачить рак, що непереливки, та й пустився на хитрощі. Каже вороні:

— Ой, вороно, вороно! Знав я твого батька — що ж то за хороший птах був! Розумний який, Боже!

— Угу, — каже ворона, а сама так цупко держить рака, не розтуляє дзьоба ні трішки.

— Ой, вороно, вороно! — промовляє знову рак. — Знав я й твою матір, і що ж то за моторна та мила птаха була — куди іншим воронам до неї!

— Угу! — знову обережно проказує ворона.

— Ой, вороно, вороно! — таки одно править рак, — знав я й братів твоїх та сестер; що ж то за гарні та вдатні були! Сказано — хорошого роду!

— Угу! — все однаково відмовляє ворона.

— Але ж, — каже рак, — ти всіх їх переважила: такої прехорошої, такої розумної, такої премилої птахи і в світі нема! Правда ж?

Від тих слів ворона так стішилася, що забула за все та й гукнула:

— Еге!

Мовивши теє, ворона і розщепила рота; рак тоді — плюсь у воду! Тільки його й бачила ворона!

Отак-то піддував рак ворону, а чим: облесливим словом! Велику силу має воно...